

дело америчке војне команде у Јапану или чак Мак Артуров устав.

б) Устав Италије од 1947. (ступио на снагу 1. јануара 1948.)

Ово је нов Устав Италије, донет после абдикације краља и успостављања републике путем референдума и он је применио класичан систем парламентарне владе. Овај републикански Устав је значио напредак у развоју италијанске уставности јер је значио раскид са фашизмом али и због неких оригиналних решења, нарочито у уређивању материје људских права. С њиме је Италија показала да раскида са фашистичком прошлошћу, али и своју приврженост принципима европске демократије и њене слободе. Устав је успоставио мање-више класичан тип парламентаризма са извесним специфичностима у положају председник Републике кога на 7 година бира посебно бирачко тело. То тело је састављено од чланова оба дома Парламента и од по три делегата сваке покрајине које бирају покрајинска већа. Специфичност председничког положаја је у томе да не може да буде опозван, што је ближе решењу његовог положаја у председничком систему власти. То се види и из тога што може да буде оптужен само за велеиздају и повреду устава (што се утврђује пред Уставним судом) па је тако он у целини стабилан елемент извршне власти. Ван овог решења, у духу усвојеног парламентарног решења, председник Републике именује председника владе (Министарског већа) а на његов предлог и чланове владе, министре. Влада и министри у њеном саставу одговарају пред оба парламентарна дома (и пред Сенатом) и предлог за неповерење влади и министрима подноси најмање једна десетина чланова једног или другог дома, с тим да се о том предлогу за давање или одузимање поверења гласа поименично у оба дома. Италијански устав од 1947. уводи и уставно судство као институцију контроле уставности и законитости а са становишта унутрашње децентрализације земље је значајан и по развијеној регионалној (покрајинској) аутономији.

Највећи напредак и домет овог Устава је у материји људских права која су детаљно и оригинално разрађена, али и значајно проширена у односу на постојећу скалу права и слобода. Ова права су по Уставу гарантована и човеку као појединцу, али и као члану друштвене заједнице, и она су сврстана у четири групе и то: грађански односи, моралнодруштвени односи, економски односи и политички односи. У економској сфери се гарантују право на рад, право радника да сарађује у управљању предузећем, право на синдикално организовање, право на штрајк, право